

[Arne Larsen.]

delse. Heri tror jeg man har ret, og jeg vil henstille til ministeren, at vi kigger lidt nærmere på dette problem.

Man kan så stille det spørgsmål: er tredelingen rigtig? I starten er det vel næppe muligt, at det nye vejdirektorat kan klare problemerne; man må nok udstykke arbejdet til amterne, der så skal komme med regningen og måske også lægge pengene ud, og problemet er så, om de overhovedet kan det. Amterne frygter direkte, at de bliver overflødige i vejopgavernes løsning, og det er jo et stort spørgsmål. Er denne frygt mon ikke begrundet? Efter min opfattelse er 4.500 km statsveje en stor bid. Det er en meget arbejdskrævende opgave, og der er vel stor fare for, at man opsluger amtsvejinспекtoraternes tekniske personale, så det er forståeligt, at en vis utryghed vil brede sig her. Men hvor langt vil ministeren gå i opbygningen af et statsvejvæsen?

Helt konsekvent skulle man tage skridtet fuldt ud og skabe et stort teknisk apparat, som kunne påtage sig vejopgaver og vise, hvilke muligheder for rationelt og hurtigt vejbyggeri der egentlig er til stede. Men så langt vil ministeren ikke gå, det siger han jo helt klart i sin fremsættelse. Altså, staten vil overtage bestyrelsen af 4.500 km overordnet vejnet, altså beskære amternes indflydelse, og det, amterne frygter allermost, er vel, at de før eller senere vil blive arbejdsløse og overflødige. Som sagt, 4.500 km er en stor bid, og man kunne spørge, om ikke de 2.400 km, som man har i forvejen og skal udbygge, var tilstrækkeligt. Jeg tænker her på det store H-motorvejsanlæg, den jyske motorvej, den sjællandske og fynske og ned over Sydhavsøerne til Rødby. Alt det skal jo udbygges og udbygges inden for de nærmeste 10-15 år, så man skulle tro, at det tekniske vejdirektorat her havde opgaver nok at kaste sig over. Jeg vil mene, at vi bør tage op i udvalget, hvorvidt et så stort antal kilometer bør henlægges under statsvejene. Jeg vil tro, at noget mindre måske ville være passende.

I øvrigt vil jeg stille det ene spørgsmål, om man ikke kunne komme frem til en forenkling af vejvæsenets opbygning, om man ikke i stedet for tredelingen, som jeg ikke synes er helt hensigtsmæssig, eventuelt kunne sammensmelte de kommunale vejvæsener, således at vi her kun fik ét, og des-

uden altså havde et statsligt vejvæsen for de statslige og overordnede vejes vedkommende.

Stort set er socialistisk folkeparti enig i princippet, men nok ikke helt i princippernes praktiske gennemførelse. Men der vil jo blive rig lejlighed til grundigt at bearbejde disse problemer i udvalget, og vi tilsiger naturligvis vor saglige medvirken til dette.

Sigsgaard: Bortset fra enkelte lidt tvivlende bemærkninger har ministeren jo fået varm tilslutning til sit lovforslag, og jeg synes, det er tankevækkende, når man tænker på det sted, hvor vi befinder os: i hovedstadsområdet, der netop nu trues af trafikalt sammenbrud, og hvor man i enhver forstand savner en trafikplanlægning og en vejplanlægning — og det klarer lovforslaget nok ikke i sig selv, som det ligger her. Men i det hele taget er det vanskeligt at tage stilling til lovforslaget og vanskeligt at tage stilling til, hvilke veje der skal administreres lokalt, regionalt eller statsligt.

Havde det nu været sådan, at der var nogle veje, der først og fremmest var fjerntrafik, og nogle, der først og fremmest blev brugt lokalt, ja, så var det jo naturligt, at de første blev statslige og de sidste kommunale. Sværere er det at sige, hvilke veje der burde være amtskommunale. Indimellem kan man fristes til at spørge sig selv, hvad vi på længere sigt skal med amtskommunerne. Men det er jo ikke sådan, at fjerntrafikken og næsten kun den kører på nogle veje og lokaltrafikken på andre. Tværtimod er det vistnok sådan, at selv på Europavejene er de kortere rejser de dominerende. Det ved vi for lidt om, og jeg synes nok, det havde været naturligt med en belysning af, hvordan vejene bruges, før man skrider til en så omfattende overflytning af veje til staten, som der her er tale om.

Der er måske nok noget, der tyder på, at man på grund af en dynamisk minister — jeg skal ikke bebrejde ministre, at de er dynamiske — flytter mere over, end rimeligt er, til staten, i hvert fald, hvis man skulle følge de tanker, som var fremme, da man diskuterede kommunalreform, og hvor man ville give kommuner, også amtskommunerne, større indflydelse, og det vil også sige større arbejdsområde, vil jeg tro. Der er det, som om dette lovforslag er lidt i mod-